

— Δικαστής
(προσωπικό)
— Αντιπληματία
— Δικαστικός επίκουρος
— Η αρχή της δικαιοσύνης

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ: Ακριβές ηλεκτρονικό αντίγραφο, το οποίο θεωρήθηκε για τη νόμιμη απόδοση του, με προηγμένη ηλεκτρονική υπογραφή.
Αθήνα, 2025.01.24 14:21:43 EET, Η Γραμματέας: EVANGELIA MARAGKAKI

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΝΟΜΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΔΗΜΟΣ ΡΑΦΗΝΑΣ-ΠΙΚΕΡΜΙΟΥ

Αριθμ. Πώτ. 2326/03-02-25

Αριθμός απόφασης
425/2025

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Μαρία Αποστολοπούλου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, την οποία δρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου, κατόπιν νόμιμης κλήρωσης κατά τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 3 του Ν. 3327/2005.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 2 Δεκεμβρίου 2024 χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέα, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αιτούντων: 1) Εμμανουήλ Πλευρίδη του Γεωργίου, 2) Εμμανουήλ Ιωάννου του Δημητρίου, 3) Δημητρίου Μαγγούνση του Αλεξάνδρου, 4) Κων/νου Δάλλα του Γεωργίου, 5) Αλεξάνδρου Βαλακίτση του Ιωάννη, 6) Πολυχρόνη Κοτικά του Στεφανού, 7) Ευθυμίου Βούλγαρη του Βασιλείου, 8) Κων/νου Σταυρόπουλου του Δημητρίου, 9) Γεωργίου Παρασκευά του Ευαγγέλου, 10) Ανέτα Κασα του Ζτζισλαβί, 11) Μαρίας Λευκιμιάτη του Δημητρίου, 12) Κων/νου Λύγκου του Αναστασίου, 13) Νικολάου Μαργωμένου του Ευαγγέλου 14) Αντωνίου Μπούμπαλου του Χρήστου, 15) Βασιλείου Ιμακιανζιογλου του Ιορδάνη, 16) Αλεξάνδρου Κονταρίνη του Ελευθερίου, 17) Γεωργίου Σκουφου του Νικολάου, 18) Σταματίας Τσεπέρκα του Χριστοφόρου, 19) Γεωργίου Καπράλου του Ευθυμίου, 20) Στεργίου Ξουρίκη του Δημητρίου, 21) Χρήστου Ζαρμπάνη του Εμμανουήλ, 22) Βασιλείου Πάντζου του Αναστασίου, 23) Γεωργίου Στεφάνου του Ματθαίου, 24) Γερασίμου Γιαννιώτη

Ιωάννη και Χαμδή Νταλλή του Τζεμαλή, όλων των ανωτέρω κατοίκων ως εκ της υπηρεσίας τους, Δήμου Ραφήνας -Πικερμίου Αττικής, οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Δημήτριο Πετρόπουλο, που κατέθεσε σημείωμα.

Του καθού η αίτηση: Δήμου Ραφήνας - Πικερμίου, που εδρεύει στη Ραφήνα Αττικής, ο οποίος παραστάθηκε με τη νόμιμη εκπρόσωπό του και εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του, Χρήστο Χολέβα

Οι αιτούντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 16.01.2024 αίτησή τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου με αριθμό κατάθεσης δικογράφου 30302/2852/2024, προσδιορίστηκε για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και εκφωνήθηκε από το έκθεμα.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα σημειώματα που κατέθεσαν.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 648, 649, 669, 672 Α.Κ. προκύπτει ότι σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου υπάρχει, όταν οι συμβαλλόμενοι δεν έχουν συμφωνήσει ορισμένη διάρκεια για την παροχή της εργασίας, ούτε η χρονική αυτή διάρκεια συνάγεται από το είδος και τον σκοπό της εργασίας. Αντίθετα, η σύμβαση εργασίας είναι ορισμένου χρόνου, όταν συνομολογείται η διάρκεια αυτής μέχρις ορισμένου χρονικού σημείου ή μέχρις την επέλευση ορισμένου μέλλοντος και βεβαίου γεγονότος ή την εκτέλεση ορισμένου έργου, μετά την περάτωση του οποίου ή την επέλευση του βεβαίου γεγονότος ή του χρονικού σημείου, παύει να ισχύει αυτοδικαίως. Επομένως, η διάρκεια της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου είναι σαφώς καθορισμένη είτε γιατί συμφωνήθηκε, ρητά ή σιωπηρά, είτε γιατί προκύπτει από το είδος και τον σκοπό της σύμβασης εργασίας. Χαρακτηριστικό της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου είναι ότι τα μέρη γνωρίζουν επακριβώς το χρονικό σημείο της λήξης της. Η σύμβαση αυτή παύει αυτοδικαίως, σύμφωνα με το άρθρο 669 παρ. 1 Α.Κ, όταν λήξει ο χρόνος για τον οποίο συνομολογήθηκε, χωρίς να χρειάζεται καταγγελία της και καταβολή αποζημίωσης. Εξάλλου, ο χαρακτηρισμός της σύμβασης ή σχέσης εργασίας ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου δεν εξαρτάται

β. φύλλο της425...../2025 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
(διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

από τον χαρακτηρισμό που δίνουν σ' αυτήν οι δικαιοπρακτούντες ή ο νόμος, διότι ο χαρακτηρισμός αυτός, ως κατ' εξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας, όπως οριοθετείται από τις διατάξεις των άρθρων 26 παρ. 3 και 87 παρ. 2 του Συντάγματος, ανήκει στο δικαστήριο, το οποίο, αξιολογώντας τα πραγματικά περιστατικά που εκτίθενται στο δικόγραφο της αγωγής και εφόσον στην συνέχεια προκύψουν και κατά την αποδεικτική διαδικασία, προσδίδει τον ακριβή (ορθό) νομικό χαρακτηρισμό στην σύμβαση. Η δυνατότητα του ορθού χαρακτηρισμού από το δικαστήριο της έννομης σχέσης ως σύμβασης εργασίας ορισμένου ή αορίστου χρόνου δεν αποκλείεται στις εργασιακές σχέσεις του δημόσιου (και του ευρύτερου δημόσιου) τομέα (ΟΔΑΠ 18/2006). Περαιτέρω, η Οδηγία 1999/70/EK του Συμβουλίου της 28.6.1999 (που δημοσιεύθηκε την 10.7.1999 στην Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και άρχισε να ισχύει από 10.7.2001) έχει ως σκοπό την αποτροπή της κατάχρησης σύναψης διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου με την λήψη από τα κράτη μέλη, όταν δεν υπάρχουν ισοδύναμα μέτρα για την πρόληψη των καταχρήσεων, συγκεκριμένων μέτρων προσαρμογής (ρήτρα 5 του παραρτήματος αυτής), η Οδηγία δε αυτή ενσωματώθηκε στην ελληνική έννομη τάξη με τα ΠΔ 81/2003 και 164/2004, που εφαρμόζεται στους εργαζομένους με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου στον δημόσιο τομέα, η ισχύς των οποίων άρχισε από τη δημοσίευσή τους στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης την 2-4-2003 και 19-7-2004 αντίστοιχα. Ανεξάρτητα από την Οδηγία αυτή, στην ελληνική έννομη τάξη η διασφάλιση των εργαζομένων από την καταστρατήγηση των δικαιωμάτων τους, με την προσχηματική επιλογή της σύμβασης εργασίας ορισμένου αντί αορίστου χρόνου, αντιμετωπίζοταν με το άρθρ. 8§3 ν. 2112/1920 (σε συνδυασμό με τα άρθρα 281, 671 ΑΚ, 25§1 και 3 του Συντάγματος), το οποίο εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις συμβάσεων ιδιωτικού δικαίου, ανεξάρτητα αν έχουν συναφθεί στον ιδιωτικό ή δημόσιο τομέα, και ορίζει ότι οι διατάξεις του νόμου αυτού εφαρμόζονται και επί συμβάσεων εργασίας με ορισμένη χρονική διάρκεια, αν ο καθορισμός της διάρκειας αυτής δεν δικαιολογείται από τη φύση της σύμβασης, αλλά τέθηκε σκόπιμα προς καταστρατήγηση των διατάξεων του ίδιου νόμου περί υποχρεωτικής καταγγελίας της υπαλληλικής σύμβασης. Η διάταξη αυτή, ενώ αναφέρεται στην προστασία των εργαζομένων από την μη τήρηση εκ μέρους του εργοδότη των τυπικών δρων που επιβάλλει κατά την απόλυτη ο ν. 2112/1920, αξιοποιήθηκε γενικότερα για τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό των συμβάσεων εργασίας ως ορισμένης ή αόριστης χρονικής διάρκειας, με πληρέστερη μάλιστα προστασία έναντι εκείνης της μεταγενέστερης ως

άνω κοινοτικής Οδηγίας, εφόσον πρόκειται για διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου που καλύπτουν πραγματικά πάγιες και όχι πρόσκαιρες ή απρόβλεπτες ανάγκες της υπηρεσίας, και τούτο διότι ο ορθός νομικός χαρακτηρισμός ορισμένης σχέσης, κατά την προαναφερθείσα έννοια, και δη της σύμβασης εργασίας ως ορισμένου ή αορίστου χρόνου, αποτελεί κατεξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας των δικαστηρίων, ανεξάρτητα από τον εκ του νόμου χαρακτηρισμό της συμβατικής σχέσης ως ορισμένου χρόνου (ΑΕΔ 3/2001, ΟΛΑΠ 6/2001), χωρίς παράλληλα ο ορθός αυτός νομικός χαρακτηρισμός εκ μέρους του δικαστηρίου, όταν συντρέχουν οι προαναφερθείσες ουσιαστικές προϋποθέσεις των καλυπτομένων αναγκών, να συνιστά ανεπίτρεπτη "μετατροπή" του ισχύοντος νομικού καθεστώτος απασχόλησης από ορισμένου χρόνου σε αόριστον (ΟΛΑΠ 18/2006). Συνάγεται περαιτέρω από τα προαναφερθέντα ότι επί διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου που καταρτίσθηκαν με το Δημόσιο ίλπ πριν από την έναρξη ισχύος (1) της ως άνω Οδηγίας 1999/70/EK (2) των παραγράφων 7 και 8 του άρθρου 103 του Συντάγματος, που προστέθηκαν κατά την αναθεώρηση του έτους 2001, ισχύονταν από 18.4.2001 (ΦΕΚ Α' 85/2001) και απαγορεύουν την ακόμη και από το νόμο μονιμοποίηση του προσλαμβανομένου ως άνω προσωπικού ή την μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου ακόμη και σε περίπτωση που οι εργαζόμενοι με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες του Δημοσίου και (3) των άρθρων 5 και 11 του ΠΔ 164/2004, που άρχισε να ισχύει από 19.7.2004 και διαγράφει τις προϋποθέσεις μετατροπής των κατά την έναρξη της ισχύος του ενεργών συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε αορίστου, συνεχίζονται δε και είναι ενεργές κατά τον χρόνο έναρξης της ισχύος τους και μετά ταύτα και καλύπτουν κατά την φύση τους πάγιες και διαρκείς ανάγκες, δεν εφαρμόζονται οι ως άνω διατάξεις, διότι αυτές (συμβάσεις εργασίας) είχαν προσλάβει ήδη κατά τον χρόνο που εκτείνεται η έννομη σχέση και το αντικείμενό της, δηλ. και πριν την έναρξη ισχύος των ως άνω συνταγματικών και άλλων διατάξεων, τον χαρακτήρα της σύμβασης αορίστου χρόνου κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό, παρά την τυχόν απαγόρευση από το νόμο της σύναψης τους ως τέτοιων (αορίστου χρόνου), τον οποίο διατηρούν και μετά ταύτα, δηλ. και μετά την έναρξη ισχύος των πιο πάνω διατάξεων, ως ενιαίες πλέον συμβάσεις αορίστου χρόνου (βλ. σχετικά και περισσότερο αναλυτικά ΟΛΑΠ 13/2017, ΟΛΑΠ 7/2011, ΟΛΑΠ 18/2006, ΑΠ 666/2012). Ενόψει, λοιπόν, αφενός των προαναφερθεισών συνταγματικών διατάξεων και αφετέρου της, κατά τα προεκπιθέμενα, προσαρμογής

**Φύλλο της4.25...../2025 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
(διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)**

της ελληνικής νομοθεσίας προς την Οδηγία 1999/70/EK του Συμβουλίου, η οποία δεν επιβάλλει το χαρακτηρισμό των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, έστω και αν αυτές καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, ως συμβάσεων εργασίας αορίστου χρόνου, το άρθρο 8 του Ν. 2112/1920, διαδοχικές συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, συναπτόμενες υπό το κράτος της ισχύος των ρηθεισών διατάξεων του άρθρου 103 του Συντάγματος και του άρθρου 21 του Ν. 2190/1994, με το Δημόσιο, τους ΟΤΑ και όλους τους λοιπούς φορείς του ευρύτερου δημόσιου τομέα, δε μπορούν να μετατραπούν σε συμβάσεις αόριστου χρόνου, έστω και αν αυτές καλύπτουν πάγιες και διαρκείς και όχι πρόσκαιρες ή απρόβλεπτες ανάγκες. Ούτε καταλείπεται πεδίο εκτίμησης των συμβάσεων αυτών (ήτοι των συναφθεισών μετά την 17-4-2001, καθόσον για τις προγενέστερες, δύναται ο ορθός χαρακτηρισμός τους εφόσον είχαν προσλάβει ήδη το χαρακτήρα της σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου, ΟΔΑΠ 7/2011, ΝΟΜΟΣ), κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό της έννομης σχέσης κατά τη δικαστική διαδικασία, ως συμβάσεων αόριστου χρόνου, στην περίπτωση που αυτές καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, αφού, έστω και αν τούτο συμβαίνει, ο εργοδότης, βάσει των ανωτέρω διατάξεων, δεν έχει ευχέρεια για τη σύναψη σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου. Δηλαδή, ένας τέτοιος χαρακτηρισμός είναι πλέον αλυσιτελής. Τυχόν αντίθετη ερμηνεία, ότι δηλαδή συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, μπορούν να αναγνωρίζονται, κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό, ως συμβάσεις εργασίας αόριστου χρόνου και μετά την ως άνω συνταγματική μεταρρύθμιση, θα είχε ως συνέπεια τη διαιώνιση ενός αποδοκιμασθέντος από τον αναθεωρητικό νομοθέτη φαινομένου. Επομένως, σε κάθε περίπτωση, στις συμβάσεις αυτές, υπό την ισχύ των ανωτέρω διατάξεων του άρθρου 103 του Συντάγματος και του άρθρου 21 του Ν. 2190/1994, δεν είναι δυνατή η εφαρμογή της προαναφερόμενης διάταξης του άρθρου 8 παρ. 3 του Ν. 2112/1920 (ο.α. ΟΔ.ΑΠ 20/2007, ΑΠ 264/2011, ΑΠ 1678/2011, ΝΟΜΟΣ). Ούτε κατ' επιταγή της Οδηγίας αυτής έχει εφαρμογή κατά το μεσοδιάστημα από 10-7-2002 (ημερομηνία λήξης της προθεσμίας προσαρμογής) μέχρι την έναρξη της ισχύος του π.δ. 164/2004, αλλά βέβαια και μετά την έναρξη ισχύος του π.δ. αυτού). Αλλά και στις περιπτώσεις που συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής της μεταβατικής ισχύος της διατάξεως του άρθρου 11 του π.δ. 164/2004, η μετατροπή ισχύει, εφόσον οι διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου ήταν ενεργές έως την έναρξη του π.δ. 164/2004 ή κατά το χρονικό διάστημα των τριών τελευταίων μηνών πριν από την έναρξη ισχύος του π.δ. 164/2004 ή κατά το χρονικό διάστημα των τριών τελευταίων μηνών πριν από την έναρξη

ισχύος αυτού, όπως από τις διατάξεις του άρθρου 11 παρ. 1 και 5 αυτού προκύπτει (ΟΛΑΠ 6/2022, ΟΛΑΠ20/2007, ΑΠ 79/2013, ΑΠ 852/2011, ΑΠ 264/2011, ΑΠ 590/2011, όλες δημ στη Νόμος).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την κρινομένη αίτηση, οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι προσελήφθησαν από το καθού και παρείχαν τις υπηρεσίες τους απασχολούμενοι κατά τις αναφερόμενες στο αιτητικό δικόγραφο ειδικότητες, δυνάμει συνεχόμενων συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου οι οποίες συνήφθησαν τα έτη 2020 και 2021, κατά τα αναλυτικώς αναφερόμενα στην αίτηση . Ότι κατά τη διάρκεια της παροχής της εργασίας τους απασχολήθηκαν προς κάλυψη παγίων και διαρκών αναγκών του καθού και ότι, επομένως, οι επίδικες συμβάσεις συνιστούν, κατ' εφαρμογή του εθνικού δικαίου, ερμηνευόμενου σύμφωνα με την Οδηγία 1999/70/E.K., συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου, κατά τα ειδικώς αναφερόμενα στην αίτηση. Ζητούν δε, επικαλούμενοι επείγουσα περίπτωση, να υποχρεωθεί το καθού να αποδέχεται προσωρινά τις προσηκόντως προσφερόμενες υπηρεσίες τους, καταβάλλοντάς τους τις νόμιμες αποδοχές τους, μέχρι την έκδοση τελεσίδικης απόφασης επί της ασκηθείστης κύριας αγωγής τους, με απειλή σε βάρος του καθ' ου χρηματικής ποινής για κάθε ημέρα άρνησης συμμόρφωσής του προς το διατάκτικό της εκδιοθησομένης απόφασης και να καταδικασθεί αυτό στη δικαστική τους δαπάνη. Με το περιεχόμενο αυτό, η αίτηση αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπον φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 683 παρ. 1, 25 παρ. 1 & 37 ΚΠολΔ), κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 686 επ. ΚΠολΔ). Πλην όμως, όμως, αυτή τυγχάνει απορριπτέα ως μη νόμιμη, διότι οι ένδικες συμβάσεις, ακόμα και αν ήθελε θεωρηθεί ότι είναι στην πραγματικότητα εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου και όχι ορισμένου χρόνου συνήφθησαν, υπό καθεστώς ισχύος των διατάξεων του αναθεωρημένου άρθρου 103 παρ. 7, 8 του Συντάγματος και του άρθρου 21 του Ν. 2190/1994, οπότε δεν είναι δυνατή η εκτίμηση των συμβάσεων αυτών ως συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, ούτε η μετατροπή τους σε τέτοιες, έστω και αν καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες, αφού ο εργοδότης, βάσει των ως άνω διατάξεων, δεν έχει πλέον την ευχέρεια για τη σύναψη συμβάσεων αορίστου χρόνου, σύμφωνα και με τα εκτεθέντα στη μείζονα σκέψη της παρούσας. Επίσης, δεν μπορεί να εφαρμοσθεί εν προκειμένω, ούτε η διάταξη του άρθρου 8 παρ. 3 του Ν. 2112/1920, το οποίο δεν ισχύει κατά το χρονικό διάστημα από 10.7.2002 και εντεύθεν. Σημειώνεται επίσης ότι ο πληρεξούσιος δικηγόρος του καθού δήλωσε στο ακροατήριο ότι αποδέχεται την

Διφύλλο της 425./2025 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών
(διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων)

αίτηση παραπέμποντας προς τούτο στην υπ' αρ. 166/2024 απόφαση του δημοτικού συμβουλίου του καθού, όπου επί λέξει αναφέρεται στο 1^ο ΘΕΜΑ αυτής « Αποδοχή της υπ' αρ. 2025/06.02.2024 αίτησης 22 εργαζομένων περί παραμονής τους στην εργασία και μετατροπή των συμβάσεων σε αορίστου χρόνου» πλην όμως, η εν λόγω απόφαση αφορούσε σε έτερη αίτηση λήψης ασφαλιστικών μέτρων, αφού η ένδικη φέρει διαφορετικά στοιχεία και συγκεκριμένα αρ.ΓΑΚ/ΕΑΚ 30302/2852/2024 από 16.01.2024, ενώ επιπλέον αφορά σε είκοσι πέντε εργαζομένους. Τέλος, πρέπει να συμψηφίστει η δικαστική δαπάνη των διαδίκων, επειδή η ερμηνεία των διατάξεων που εφάρμόστηκαν ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρο 179 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

- Δικάζει αντιμολία των διαδίκων.
- Απορρίπτει την αίτηση.
- Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 24/1/2025, χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.

Για τη δημοσίευση

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Αννα Μαρία Φίλη

